

KARAFFA KATALIN HALÁLÁRA

Mind a Tárogató, mind a TuruL Szövetség, mind pedig jómagam számára súlyos veszteség Somplákné Karaffa Katalin (1942-2008) korai távozása. Vonzó, sokoldalú egyéniség volt. Tanári diplomája mellett számos ágazatban szerzett jártasságot, pl. a magyar őstörténet, a történelem, az irodalom, az ősi magyar hit- és hagyományvilág, az asztrológia, a környezetvédelem stb. területén is. A tanításon kívül könyvtárosi, újságírói, de leginkább népművelői munkát végzett egész életében. Lapunkat is sok kiváló írással tisztelte meg, s a Szittya Világtalálkozókon, valamint a miskolci Őskutatási Fórumokon előadóként is üdvözölhattük. A Turul Szövetségnek is hasznos, oszlopos tagja volt, az utóbbi néhány évben alelnöke is.

Jó kedélyű, aranyos természetű, segítőkész ember és remek barát volt; ugyanakkor mindig határozottan, bátran kiállt véleménye s a magyarság igaza, érdekei mellett. Emiatt elég sok hátrány, mellőzés sújtotta bizonyos körökben, de

ez sohasem tántorította el elveitől, ill. következetes harcától. Végzetes betegségét viszonylag türelmesen viselte, ám legyőzni sajnos nem tudta. Élete nagy részében nehéz, puritán körülmények közt, magányosan küszködött. Bizony szerencsésebb sorsot érdemelt volna, már csak tehetségénél, képességeinél fogva is. Valószínűleg mindez hozzájárult ahhoz, hogy pályája nem tudott maradéktalanul kiteljesedni, s erejéből nem futotta elmélyültebb alkotómunkára.

Hiányozni fognak magvas gondolatai, szép magyar beszéde, lényeglátó bölcsessége és őszinte szívjósága. A nagy távolság miatt temetésére nem mehetek el, de együtt gyászolom őt családjával. A magyarok Istene vegye magához a lelkét, s adjon örök nyugodalmat a testének a zempléni földben, melyhez mindig forró szeretettel ragaszkodott.

Kedves Kati, búcsúszom immár tőled. Nézz le ránk néha az égből, miként mi is megőrizzük feledhetetlen emlékedet.

Siklósi András

ELMENT KUNSZABÓ FERENC

Még a legendás Jurtában ismertem meg Feri bátyámat 1989-90 táján. Sok fórumon szerepelünk együtt, teret adott néhányszor a Hunniában, s a klubjába is meghívott előadásokat tartani, én pedig az első Szittya Világtalálkozókon biztosítottam neki megszólalási lehetőséget. Nem túl gyakran találkoztunk, de mindig kölcsönös megbecsüléssel szorítottunk kezét.

1956-ban Kaposvárott részt vett a forradalmi eseményekben, amiért 10 év börtönre ítélték, melynek jó részét le is töltötte. Utána csak amolyan megtűrt íróként publikálhatott: főként félre- eső, vidéki folyóiratokban jelent meg olykor egy-egy tanulmánya, szociográfiája, valamint néhány könyve. A módszerváltás után végre föllélegezhetett egy kicsit, s ekkortól főleg politikai-nemzetvédelmi cikkeket, esszéket közölt a jobb- oldali sajtóban. Megalapította s kb. 10 éven át szerkesztette az akkor országosan legszínvonalasabb és legbátrabb hangú Hunniát. Persze a ma-

gát átmentett, alapjaiban változatlan hatalom ferde szemmel nézte lapjának népszerűségét; s válogatott ürügyekkel (pl. antiszemitizmus vádjával) többször is koncepciós perbe fogta, majd anyagilag totálisan ellehetetlenítette Kunszabó Ferencet, ami egyben a lap végét is jelentette.

Ezután gyakorlatilag visszavonult a közélet- től, de családi magányában megírt még néhány művet. Érzékeny tollú, tisztán látó, radikális elveket valló, a magyarságnak elkötelezett ember volt, Hosszú, súlyos betegségét követő halála jelentős vesztesége a valódi nemzeti oldalnak (ha létezik még ilyen?!). Magam is fájdalom távozását, s különösen azt, hogy meg sem emlékeztek róla az elvárható tisztelettel. Félő, hogy az ő sorsa is a méltatlan feledés lesz, mint annyi más kiváló hazafié. (Hiába, a judeokrata maffia nem bocsát meg könnyen senkinek.)

Siklósi András